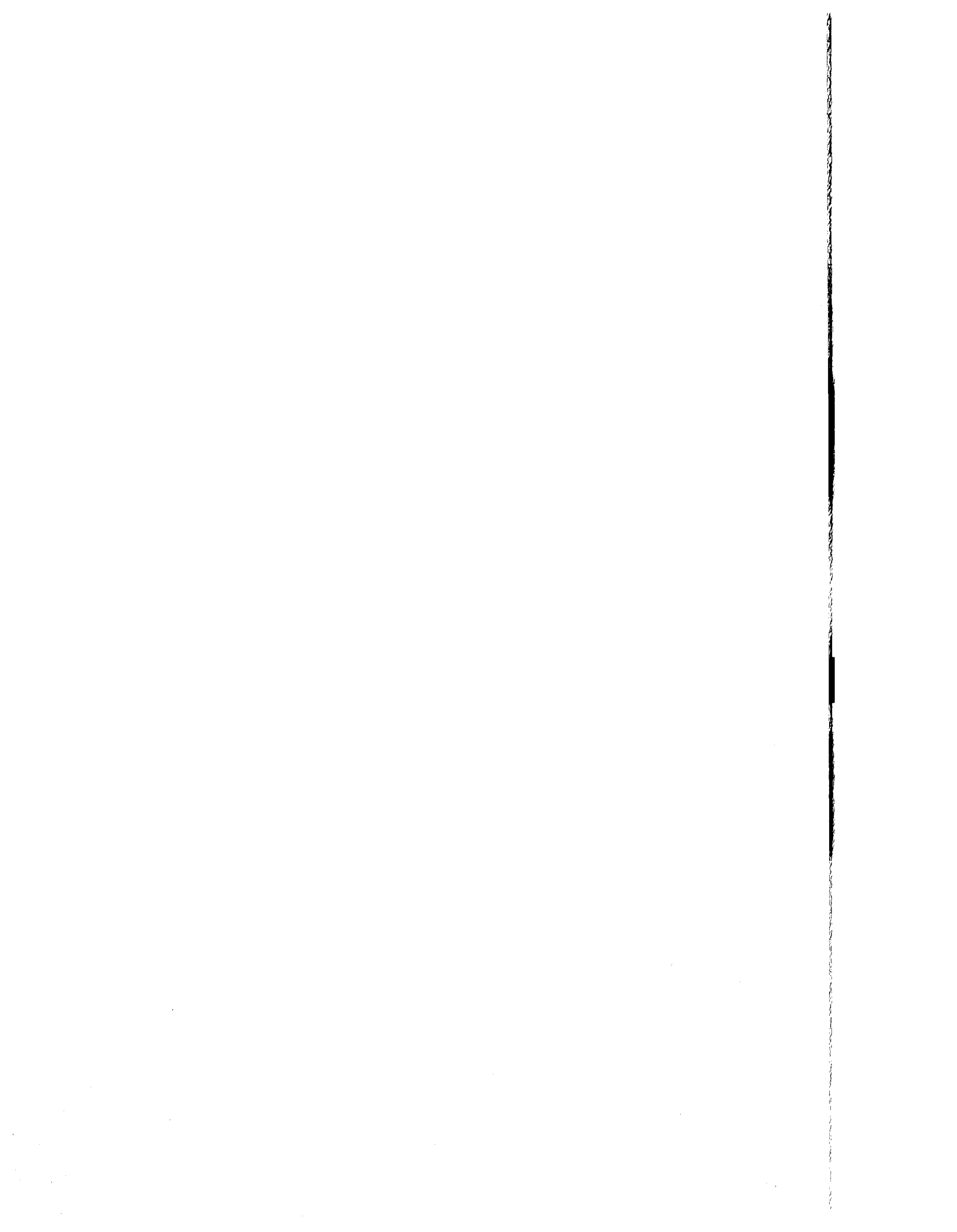

II. BÖLÜM

SUNUŞ

Sendikamızın bir çalışma dönemini daha tamamladık. Elinizde bulunan bu çalışma raporu, 3. Olağan Genel Kurulumuzun yapıldığı Temmuz 1998'den Temmuz 2000'e kadar sendikamız tarafından yapılan çalışmaları kapsıyor.

Bunun yanı sıra bu çalışma raporu, son iki yılın ülke ve dünya sorunları ile çalışma yaşamı sorunlarının bir dökümünü de içeriyor.

1998-2000 dönemi hem sendikamız, hem ülkemiz, hem de emekçiler açısından önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönem oldu.

Mezarda Emeklilik Yasası'ndan, Kürt sorununa; Marmara Depremi'nden, Cumhurbaşkanlığı seçimine; 18 Nisan genel seçimlerinden, HIZBULLAH Operasyonları'na; AB ilişkilerinden, düşük ücret politikalarına; Uğur MUMCU'nun katillerinin bulunmasından, 'Sendika Yasası'nın yeniden gündeme getirilmesine; dentilerimizin bordrolardan kesilmeye başlanmasından, Ahmet Taner KİŐLALİ'nin katledilmesine..... kadar her biri ayrı özellik ve öneme sahip bir çok olay yaşandı Türkiye'de.

Kuşkusuz bütün bu gelişmeler, bu koşullar sendikal hareketimizi bir çok yönden etkilemiştir. Bazı gelişmeler sendikal çalışmalarımıza olumsuz yönde yansırken bir kısmı da sendikal mücadelemize ve toplumsal muhalefete yeni mücadele zeminleri yarattı.

18-19-20 Temmuz 2000 tarihlerinde gerçekleştireceğimiz 4. Olağan Genel Kurulumuzda, bir yanıyla geride bıraktığımız dönemde yapılan çalışmaları ya da yapılamayanları değerlendirirken, diğer yanıyla da önümüzdeki dönemde yapacağımız çalışmalara ışık tutacak fikirleri ortaya koyacağız. Gelecek iki yıllık dönemde sendikamızın yönetiminde görev yapacak arkadaşlarımızın seçilmesi de genel kurulumuzun bir başka görevi.

Genel Kurullar çok önemli işlevleri olan zeminlerdir. Bir anlamda bir muhasebe, geleceğe dönük bir planlama alanıdır. zgrce tartışacağız, eleştireceğiz, nereceğiz; EĞİTİM SEN'in bu genel kurulunda daha iyi, daha doğru işler yapmak; sendikamızı daha da bytmek, daha da etkili bir örgüt yapmak için aklımızı aklımızın üzerine koyacağız. Gücümüzü en etkili nasıl kullanabiliriz? sorusuna birlikte ortak yanıtlar üretmeye çalışacağız.

4. Olağan Genel Kurulumuzun sendikamızı daha büyük, daha güçlü, daha etkili yapacak üretken, yararlı bir tartışma yürütmesi dileğiyle çalışma raporumuzu siz eğitim emekçilerinin ve kamuoyunun dikkatine sunuyoruz.

Saygı ve sevgilerimizle.

MERKEZ YÖNETİM KURULU

Dünya nereye?

Dünya yeni bin yıla adım atarken ekonomik, politik, ideolojik ve toplumsal her düzeyde büyük bir alt üst oluş yaşıyor. 21. yüzyılın şafağında yeryüzünün bir çok köşesinde vahşi kapitalizmin barbarlık manzaraları gözleniyor; Küreselleşmenin, piyasanın tüm alanlarına totaliter bir müdahale olduğu açığa çıkıyor. Ulusal devletler özerkliklerini yitiriyor, adeta uluslararası sermayenin uydusu, çok uluslu şirketlerin maşası haline geliyor.

Kapitalizm 1980'lerden beri, tüm dünyadaki mal ve hizmet üretim süreçlerinin piyasa egemenliğine terk edilmesi anlamına gelen "Küreselleşme İdeolojisi" ile kendini var ediyor. Uluslararası sermaye "Küresellik" kavramını gündeme getiriyor. Buna göre kapitalizmin tek ve mutlak bir sistem olarak kabul edilmesi gerektiği söyleniyor.

Yeni liberalizmin, serbest piyasa kapitalizminin tüm yaşam alanına nüfus etmesiyle ekonomik büyümenin hızlanacağı, istihdamın artacağı, gelir ve servet dağılımının düzeleceği tezinin tamamen çöktüğü ortadadır. Dünya nüfusunun sadece 500 milyonu huzurlu bir yaşam sürerken, geri kalan 4,5 milyarı yoksulluğun pençesinde kıvraniyor.

Birleşmiş Milletler İnsan Gelişmeleri Raporu'na göre dünyanın en zengin 358 milyardernin toplam serveti; 2,6 milyar kişinin toplam servetinden daha fazladır. Rapora göre;

Dünya nüfusunun en zengin %20'si dünya gelirinin %85'ini alırken, en yoksul %20'si gelirin %1.4'ü ile yetiniyor.

1 Milyar 300 milyon insanın günlük kazancı bir doların altındadır.

Dünyada 500 milyon insanın başını sokacağı bir evi yok.

Yılda 20 milyon insan açlık ve susuzluktan ölüyor.

Dünyada her gün 15 yaşın altındaki çocuklardan 1762'si temiz su içemediği için ölüyor.

Dünya nüfusunun %40'ını oluşturan 88 ülkede sürekli su sıkıntısı çekiliyor.

Finans sermayesinin egemenliği ne yeni istihdam yaratıyor, ne de gelir dağılımını düzeltiyor. Aksine yoksulluk, güvensizlik, işsizlik yaygınlaşırken spekülâtif kazançlar kabardıkça kabarıyor. Yoksulluk sınırı altında kalan insan sayısı 2 milyara yaklaşmış durumda.

Emperyalizmin politik boyutu ise "Yeni Dünya Düzeni" kavramıyla simgeleniyor. Duvarların olmadığı bugünkü dünyada, eskisinden daha adaletsiz, şiddet yüklü, gerilim dolu gerçeklerle karşı karşıya kalındı. Küreselleşmenin ne olduğu Bosna'da, Kosova'da, Kafkasya'da kendini gösterdi. ABD'nin bomba denemeleri alanı haline gelen Irak, Washington'un zaman zaman dünyanın bir numaralı kabadayısı olduğunu hatırlatması için vesile oluşturdu. Dünyanın geri bıraktırlmış tüm bölgelerinde iç savaşların, soy kırımlarının ardı arkası kesilmiyor.

Asya'da yaşanan ekonomik kriz sonrası ortaya çıkan açlık, yoksulluk, gerilim, sokak ayaklanmalarına, etnik çatışmalara dönüşüyor. Endonezya-Malezya, Güney Kore dünyanın gerilim merkezlerini oluşturuyor.

"Yeni Dünya Düzeni" gerek askeri, gerek ekonomik, gerekse siyasi alanlarda ABD'nin bütün uluslararası kurumlar üzerinde hakimiyet kurmasını sağlıyor. Artık Birleşmiş Milletler, ABD'nin stratejik kararlarını onaylayan bir notere dönüştürülmüş, IMF ve Dünya Bankası ABD Hazinesinin bir acentası gibi çalışıyor.

Çek Cumhuriyeti, Polonya ve Macaristan'ın Nato'ya katılmasıyla "Hür Dünya", Doğu Avrupa'da egemenliğini pekiştirmenin, sınırları tekrar belirlemenin keyfini yaşıyor.

Diğer yandan, Avrupa Birliğinin Euro'yu dolaşıma sokarak, doların, dolayısıyla ABD'nin ekonomik üstünlüğüne meydan okuması; 1,5 milyar nüfuslu Çin'in doğuda Pasifik'e, batıda Orta Asya'ya açılma özelemleri, Rusya'nın derlenip toparlanma olasılığı 21. yüzyılda büyük güçler arasında ciddi bir nüfuz mücadelesinin ortaya çıkacağını gösteriyor.

Esnek üretim emeğin daha fazla sömürülmesine neden oluyor. Kapitalizm yeni karlılık alanlarına yönelerek, yeniden yapılanma stratejisini uygulamaya koyuyor. Az gelişmiş ülkeler çevre, iş güvenliği, işçi sağlığı gibi temel çalışma ilkelerine uymadan, aralarında küçük çocukların da bulunduğu işçileri köle ücretleriyle çalıştırırken, bu olanağı merkez ülkelerin çalışan sınıflarına karşı bir tehdit olarak kullanabiliyor. Esnekleştirme etiketiyle çalışan emekçi kesimlerin pazarlık güçlerini kırmaya, kazanılmış sosyal ve sendikal haklarını budamaya girişebiliyor. Asya'nın, Latin Amerika'nın krize düşen ekonomilerini talan ederek, zor durumdaki işletmelerini yok pahasına kapatabiliyor.

Teknolojik gelişmeler insanlığın yararına kullanılmıyor. Dolayısıyla teknolojinin gücü emekçilerin yaşamına daha çok işsizlik ve düşük ücret olarak yansıyor. Geniş kitlelerin üretim süreçlerinden, eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik gibi toplumsal hizmetlerden, giderek tüm yaşam alanlarından dışlanması, büyük metropollerde varoşların doğmasına neden oluyor. Gelişmiş ülkelerde de emeğiyle geçinen insanların yaşam standartları git gide düşüyor, işsizlik artıyor.

Savaşlar, insanlığın büyük çoğunluğunun sorunu olmayı sürdürüyor. Milyonlarca insan açlık sınırında kıvrılırken nükleer silahlara büyük yatırımlar yapılmaktadır. Havası, suyu, toprağı kirletilerek gezegenimiz gün be gün yok ediliyor.

Bütçe açıklarının kapatılması gerekçesi ile kamuya ait varlıkların sermayeye devredilmesi olan özelleştirme uygulamaları aynı zamanda eğitim, sağlık, ulaşım, gibi kamusal hizmetlerin, sermayenin kar hırsına terk edilmesi anlamını taşıyor. Özelleştirmeler, merkez ülkelerin az gelişmiş ülkelere dış borçların tahsilinde bir haciz mekanizmasına dönüşüyor.

Özelleştirmeler bir yandan sendikasızlaştırma, taşeronlaştırmanın yolunu açarken, eğitim-sağlık ve sosyal güvenlik gibi kamusal hizmet alanlarının ticarileştirilmesinin de dayanağı oluyor. Deregülasyon ise ekonomik süreçlerde, devlet mücadelesinin geri çekilmesi, sermayenin önündeki engellerin, kısıtlamaların kaldırılması olarak önümüzdeki süreçte kavramlaştırılmıştır. Bu konuda ülkemiz için en önemli gelişme ise 'tahkim yasası'nın çıkartılmasıdır.

ICFTU'nun raporları tüm dünyada sendikal hak ihlallerinin yoğun bir biçimde sürdüğünü gösteriyor.

Dünya, insanlığın sonunu getirecek olan kapitalizm canavarının kolları arasında dönerken, öte yandan özellikle iletişim ve bilgisayar teknolojisindeki atılımlar, insanlığa bilgi kaynaklarına kolaylıkla ulaşabilmelerinin, rutin işleri makinelere devredip daha az çalışarak yaratıcı etkinliklere daha fazla zaman ayırabilmenin, temsili demokrasi yerine doğrudan demokrasiyi hayata geçirebilmenin ufuklarını açıyor. Kapitalizmi aşan adil, paylaşımcı, katılımcı dünya özlemi insanlığı sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratma arayışına yeniden yöneltiyor.

Sadece gelirin değil, iş olanaklarının da eşit paylaşımı, çalışma saatlerinin 35 saate indirilmesi gerçekçi bir talep olarak ortaya çıkıyor. Almanya-Fransa ve İtalya'da bu doğrultuda adımlar atılıyor.

Şimdilik radikal programatik yönelimler olarak tanımlanmasa da dünyada küreselleşme sürecine karşı güçlü bir muhalefet geliyor. Neredeyse tüm Avrupa'da kitleler mevcut sol partilere yönelmiş durumdadır. ABD'de kargo işçilerinin, Avustralya ve İngiltere'de liman işçilerinin yıllar sonra ilk kez kitlesel grevlerden başarıyla çıkmaları, Latin Amerika'da güçlü ve meşruiyetini pekiştiren "Zapatista" ayaklanması, Venezuela'daki başkanlık ve Brezilya'daki yerel yönetim seçimlerindeki başarılar, modern köylü hareketlerindeki yükseliş; Asya'da, özellikle Güney Kore'de işçilerin kriz karşısında militanca mücadelesiyle somutlanan kapitalizm karşıtlığı, Küba'nın inatçı direnişi, Dünya Ticaret Örgütü'nün Seattle'daki toplantısındaki direniş emekçiler açısından umut verici gelişmelerdir.

Fransa'da, Latin Amerika'da ve Türkiye'de kamu çalışanlarının sendikal hak ve özgürlükler, demokrasi ve insan hakları temelinde yürüttükleri dirençli mücadeleler emekçi güçler açısından umut ışığı oluyor.

İnternet ticaretinin yaygınlaşmasıyla kargo işçilerinin kilit bir konuma gelmeleri, liman işçilerinin eylemlerinin uluslararası dayanışmayla güç kazanması, ABD'deki General Motors Grevi'nde görüldüğü gibi "sıfır stoklu" üretim sistemlerinde tek bir fabrikanın bile tüm entegre sitemini felç edebilmesi, geleceğin işçi mücadeleleri açısından önemli ip uçları veriyor.

Dünyanın farklı coğrafyalarında yaşayan emek güçlerinin aynı sorunlarla karşı karşıya kalışları ve teknolojik gelişmelerin emek güçleri arasındaki iletişimi hızlandırıp çoğaltması, uluslararası düzeyde bir emek eksenini kurulabilmesinin olanaklarını yaratıyor.

Kapitalizmin tahrip edici tüm egemenlik ilişkilerine rağmen, 21. yüzyılda, insanlığın eşitlik, özgürlük, **sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi** bitmeyecektir.

Türkiye

Dünyadaki gelişmeler hiç kuşkusuz bir çok ulus devleti olduğu gibi, Türkiye'yi de çok derinden etkiliyor.

Türkiye, sermayenin suretinde adeta yeniden kurulan bu dünyaya uyum sağlamaya çalışmanın sorunlarını yaşıyor. Ama bir farkla, 75 yıldan bugüne biriktiren getirdiği "yapısal sorunları" ile birlikte.

Bu yüzden Türkiye, bir yandan sermayenin inisiyatifinde dünya ölçeğinde yaşanan gelişmelerin gerekli gördüğü iç düzenlemeleri gerçekleştirmeye çalışırken, diğer yandan ise, tarihinin en büyük rejim krizini geleneksel devlet işleyişi ve yöntemleri ile çözmeye çalıştı. Bu da, hiç kuşkusuz "alışılmadık", alışılmadık olduğu kadar da çelişkilerle dolu gibi görünen bir sürecin ortaya çıkmasına yol açtı.

Çıplak gözle bakıldığında, Türkiye'deki askeri darbelerin, işkencelerin arkasındaki ABD'nin bugün Türkiye'den neden "demokrasi ve insan haklarına saygılı davranmasını" istediği, ya da Avrupa Birliği'nin Türkiye'nin üyeliğine yeşil ışık yaktığı anlaşılabilir. Ya da neden devletin, bizzat kendisinin onlarca yıldan beri kol kanat gerdiği çete reislerinin, Hizbullah gibi kanlı örgütlerin, hayali ihracatçıların, kara para aklayıcılarının (en azından bir bölümünün) üzerine gittiği, yine onlarca yıldan beri işkenceyi "resmi politika" haline getirmiş bir devletin bugün, TBMM eliyle işkence aletlerini neden gün ışığına çıkardığı da anlaşılabilir.

Keza bir dizi yasada (siyasal partiler, örgütlenme vs) değişikliği gündemine alması, Kürt sorununda kültürel hakların tanınması konusunda kimi mesajlar vermesi, yeni seçilen Cumhurbaşkanı'nın ilk açıklamalarının hukukun üstünlüğüne dair olması, Mumcu cinayetinin 'zanlılarının' bunca yıldan sonra yakalanması vs de anlaşılabilir.

Belli ki devlet, özellikle siyasal üst yapıda geçmiş dönemden farklı bir yönelime girme eğiliminde. Ya da başka bir deyişle, devlet, soğuk savaş koşullarının artık ortadan kalktığı ve rejim krizinin iki önemli dinamiği olan Kürt muhalefeti ve siyasal İslam'ın geriletildiği koşullarda, şimdi kendisini, siyasal üst yapıda dünya ve AB'de geçerli olan kimi normlara "uydurma" eğiliminde.

Ama bu süreçte ekonomi politikaları emekçiler aleyhine yoğunlaşıyor. Neredeyse dünyanın bir çok az gelişmiş ya da gelişmekte olan ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de devlet, emekçiler için daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk anlamına gelen neo-liberal politikalara, IMF, Dünya Bankası'nın vs çizdiği doğrultuda daha fazla ağırlık veriyor.

57. Hükümet IMF'ye verdiği sözler çerçevesinde özelleştirmelere hız veriyor, küresel sermayenin önündeki engellerin temizlenmesi anlamına gelen uluslararası tahkim yasasını çıkartıyor, tarımı çökertecek uygulamalara hazırlanıyor, emekçilerin önemli kazanımlarından olan sosyal güvenlik ve sosyal haklar konusunda ciddi kısıntılara gidiyor, emeklilik yaşını yükseltiyor, ücretlerde gerçekçi olmayan enflasyon beklentileri baz alınarak artış öngörüyor, eğitim ve sağlığa ayrılan payı azaltırken kademeli olarak 20 yıl içerisinde 150 milyar dolarlık silah alımı planlıyor, depremden mağdur olanları kaderleriyle baş başa bırakıyor vs. Vergi yükünü ise dar gelirlinin sırtına yüklüyor.

Yine bu süreçte işten çıkarmalar artıyor, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma yoğun olarak sürüyor.

Gelir dağılımı adaletsizliği ise, her geçen gün artıyor. Neo liberal politikalar yüzünden az sayıda kişi, çok sayıda kişinin sırtından zengin oluyor.

İşte çoğu zaman birbiriyle herhangi bir bağlantısı yokmuş gibi, ya da birbiriyle çelişkiliymiş gibi görünen bu türden güncel siyasal, ekonomik ve toplumsal gelişmelerin bir bütün olarak anlaşılabilmesinin yolu, ancak bu gelişmeler arasındaki iç siyasal bağintıların kurulabilmesinden geçiyor.

Küresel Sermayenin Kısılcasında Türkiye

Bugün Türkiye'de yaşanan bütün bu gelişmelerin arkasında, hiç kuşkusuz, küresel sermayenin soğuk savaş sonrasında dünya ölçeğinde yürüttüğü siyasetler var.

Küresel sermayenin hedefi, dünyayı, sermayenin hiçbir kısıtlayıcı engelle karşılaşmaksızın dolaşabileceği, yatırım yapabileceği, mallarını satabileceği 'küresel serbest bir pazar' haline getirmektir.

Bu yüzden küresel sermayenin önünde engel oluşturabilecek her türlü ulusal, yerel, bölgesel, yasal vs. sorunun çözülmesi öncelik kazanmıştır. Bu çerçevede küresel sermayenin çeşitli ihtiyaçlarını dünya ölçeğinde karşılamak üzere faaliyet yürüten bir dizi kurum ve örgüt (NATO, IMF, Dünya Bankası vs) küresel sermayenin yayılması için gerekli maddi ve manevi koşullarını yaratmaya çalışmaktadır.

Bugün küresel sermaye, soğuk savaş koşullarının ortadan kalktığı koşullarda (sosyalist seçeneğin ciddi bir tehdit olma özelliğini yitirdiği, güçlü bir işçi sınıfı hareketinin olmadığı, bağımsızlıklarını ilan etmiş ülkelerin yeni sömürü biçimleriyle yeniden sisteme dahil edildiği koşullarda) 'küresel ve istikrarlı bir pazar' için geçmiş 50 yıl boyunca engellemek için yoğun çaba harcadığı kimi konularda (örneğin insan hakları ve demokrasi) en azından kimi bölge ve ülkelerde bugün belirli bir gelişme sağlanmasını istiyor.

Nasıl geçmişte sermayenin genel ve özel çıkarları, askeri darbe politikaları üzerine inşa edilmişse, bugün de küresel sermayenin ihtiyaçları, özellikle siyasal üst yapı düzeyinde kimi düzenlemelerin yapılmasını gerektiriyor. Alıcı ve satıcıların kendi özgür iradeleriyle herhangi bir dışsal engelleme ile karşılaşmaksızın karşı karşıya gelmelerine olanak tanıyacak böylesi bir siyasal nizamın tesis edilmesini istiyor.

Yani bugün, sermaye aslında kendi işini yaparken, emekçilerin, toplumsal muhalefetin yıllardır dile getirdiği demokratik taleplerini küresel sermayenin yatırım, üretim, dağıtım ve satış olanaklarını arttırabilmek için yeniden hatırlıyor.

Ama küresel sermayenin siyasal-toplumsal düzeyde kimi bölge ve ülkelerde takındığı 'demokrat' tavır, ekonomik düzey söz konusu olduğunda hemen o bildik vahşi, barbar ve acımasız tavra dönüşüyor. Neo-liberal politikalar ile artı değer sömürsünün artırılması ve yoğunlaştırılması, sosyal devletin yok edilmesi, işsizlik ve yoksulluğu derinleştirmesine rağmen özelleştirme politikalarına hız verilmesi, gelir dağılımı adaletsizliklerini görmezden gelme vs.

İşte Türkiye'de bugün kimi kesimlerin kafasını karıştıran siyasal gelişmelerin en genel anlamda arkasında yatanlar bu gelişmelerdir.

Türkiye bölgesel bir güç olma peşinde

Fakat bunun dışında kuşkusuz, bugün Türkiye'de yaşanmakta olan her türden gelişmenin basit bir biçimde küresel sermayenin doğrudan inisiyatifi altında gerçekleştiğini söylemek fazla subjektif bir yaklaşım olur. Bir dizi faktör Türkiye'yi doğrudan ya da dolaylı biçimlerde etkilemektedir.

Bu faktörlerden en önemlilerinden bir tanesi de hiç kuşkusuz soğuk savaş sonrası dönemde Türkiye'nin Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu üçgeninde artan önemidir.

Büyük yer altı ve yerüstü kaynaklarına sahip bu üçgende sürmekte olan egemenlik savaşında özellikle ABD tarafından Türkiye'ye önemli işlevler yüklenmektedir. Bölgedeki coğrafi konumu ve bölge ülkeleri ile tarihsel ve kültürel bağları Türkiye'yi Avrasya'da öne fırlama potansiyeline sahip bir ülke konumuna sokmaktadır. Fakat Türkiye'nin emperyalizmle girdiği tarihsel ilişkiler göz önüne alındığında bu işlevlerini ağırlıklı olarak ABD'nin bir "mızrak ucu" olarak yerine getirebileceğini söylemek yanlış olmayacaktır. ABD Başkanı Clinton'un ısrarla

Türkiye'den "insan haklarına, demokrasiye saygılı", "laik" ve "istikrarlı" bir ülke olarak söz etmesi kuşkusuz bu yüzdendir.

Laik bir ülke olarak bölgedeki İslam ülkelerine bir model oluşturması, sağladığı iç istikrar ile bölgede rahatlıkla manevra kabiliyetine kavuşması ve insan hakları ve demokrasiye saygılı davranarak da hem iç siyasal hayatın regule edilmesi hem de özellikle yabancı sermayenin ürkmeyen yatırım yapabileceği bir kompozisyonun ortaya çıkartılması açısından önem kazanmaktadır.

Bütün bunlar için ise Türkiye'nin "batı'dan kopmaması gerekiyor. AB'nin (Clinton'un özel vurgularının ardından) Türkiye'nin üyeliğine yeşil ışık yakması da bu konsept içerisinde değerlendirilmeli.

Güncel Gelişmeler Işığında Türkiye

Kuşkusuz yukarıda kaba hatlarıyla ifade etmeye çalıştığımız hususlarda daha ayrıntılı değerlendirmeler yapılabilir.

Ancak bugün, Türkiye'de olup bitenleri anlayabilmek açısından bu genel çerçeve yeterli sayılmalıdır.

Dünya ve bölge düzeyinde özellikle soğuk savaşın sona ermesi ile birlikte böylesi bir süreç yaşandığı koşullarda Türkiye'de özellikle Kürt sorunu ve Siyasal İslam'ın temel dinamiğini oluşturduğu büyük bir rejim krizi yaşanıyordu.

Türkiye'deki temsili parlamenter sistem tıkanmış, siyasi partiler yıpranmış, geniş halk kitleleri nezdindeki inandırıcılıklarını yitirmişlerdi.

İşte 28 Şubat diye anılan kimilerinin "postmodern darbe" diye adlandırdıkları süreç böylesi konjonktürde gündeme gelmişti. Siyasal İslam'a karşı geliştirilen bir "müdahale" olarak kamuoyunda yaratılan algılayışa rağmen kısa zamanda anlaşılmıştır ki, 28 Şubat siyasal İslam'la mücadeleyi de kapsayan fakat onu kat ve kat aşan bir içeriğe sahiptir.

28 Şubat esas olarak karşı karşıya olunan rejim krizinin aşılması ve Türkiye'nin küresel sermayenin dünya ölçeğindeki siyasal ve ekonomik yönelimlerine uyumlulaştırmayı hedeflemektedir. Bu yüzden de Milli Güvenlik Siyaset Belgesi bir tür, Türkiye'nin gerek iç yaşamında gerekse de dış ilişkilerinde izleyeceği politikaların en azından orta vadeli programını ifade etmektedir.

Bugün ise, 28 Şubat sonrasında rejim krizini yaratan dinamiklerin sistem içerisinde kabul edilebilir bir seviyeye çekilerek rejim çatlaklarının büyük oranda sıvandığı, krizin kontrol edilebilir hale getirildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Gerek Refah Partisi'nin kapatılması, Erbakan ve Erdoğan gibi Refah yöneticilerinin siyaset dışı bırakılması, 8 yıllık eğitim ile imam-hatip liselerine yönelik düzenlemeye gidilmesi, İslamî vakıf, dernek ve şirketlerin incelemeye alınması vs gibi bir dizi hamle ile Siyasal İslam'ın siyasal düzeydeki etkisi önemli ölçüde kırılmış olmakla birlikte Siyasal İslam toplumsal yaşamdaki örgütlülüğü ve etkisini hala korumaktadır.

Son aylarda gündeme gelen Hizbullah operasyonlarını da bu sürecin bir parçası olarak görmek gerekir. Bir dönem Kürt muhalefetini bastırmak için palazlandırılan Hizbullah'a duyulan ihtiyaç bugün ortadan kalktığı için devlet bağırsaklarını temizlemeye çalışmaktadır. Nasıl ki devlet, 15 yıl süren savaş sırasında ihtiyaç duyduğu çetelerden Susurluk sonrası kurtulmak için bir dizi hamle yaptıysa şimdi de benzer bir biçimde kendi rahminde büyüttüğü Hizbullah'tan (devletle ilişkilerinin açığa çıkmasına olanak tanımadan) kurtulmaya çalışmaktadır.

Kürt Sorunu bağlamında barışçı bir süreç yaşanmaya başlamış dolayısıyla da demokratik mücadeleye vurgu artmıştır. Yıllardır ifade edilen, sorunun demokratik zeminlerde çözülmesi istemleri için geniş olanaklar gündeme gelmiştir.

Diğer yandan yine bu süreç parlamentoda, sokakta milliyetçiliğin arttığı bir dönem olarak yaşandı. MHP'nin gerek sokak gösterileri gerekse de 18 Nisan seçimlerinde elde ettiği sonuç, milliyetçiliğin geldiği boyutu gözler önüne serdi.

Ancak 57. Hükümetin koalisyon ortağı olan "milliyetçi" MHP de beklenildiği üzere, kısa sürede IMF ve sermayenin yönelimleri doğrultusunda özelleştirmeci, tahkimci bir pozisyon almakta gecikmedi. Ancak diğer yandan da iktidar ortağı olmasının bütün avantajlarını kullanarak devlet içerisinde yoğun bir kadrolaşmaya yöneldi.

Hükümetin istikrar programı ve emek hareketi

Bugün bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de emek hareketi küresel sermaye ve 57. hükümetin çok yönlü saldırısı altındadır. Hükümet, geniş emekçi kesimleri için işsizlik ve yoksulluk anlamına gelen IMF programlarını uygulamakta kararlı görünmektedir. Bunun karşısında ise emek hareketi ciddi bir durgunluk içerisinde.

Fakat bundan da önemlisi emek hareketinin sermayenin bu küresel ve ulusal saldırısı karşısında bütünlüklü bir siyaseti gözükmemektedir. Yerel ölçekte direnişler, kimi ekonomik ağırlıklı taleplerin bugün karşı karşıya olunan saldırı dalgasını göğüslemesi mümkün değildir.

Hükümetin IMF destekli uyguladığı sermaye için istikrar programı ile emekçilerin, ezilenlerin ve yoksulların talepleri arasındaki açığı her gün büyüyecek, gerilimler artacaktır.

Emek hareketi küresel sermayenin emekçilere karşı yürüttüğü çok yönlü saldırı dalgasına karşı, küresel direniş odakları ile bağlantılı olarak ulusal ölçekte bir direniş çizgisi geliştirmesi önümüzdeki dönemin temel görevi olarak görülmelidir.

Emek hareketinin küreselleşmeye ve neo liberalizme karşı alacağı birleşik net tutum, aynı zamanda bugün sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirilmeye çalışılan Türkiye'de emekçilerin, ezilenlerin, dışlananların ve yoksulların da umudu olacaktır.

Emek güçleri bu saldırıyı ancak bütünlüklü bir direniş hattı etrafında kendi renkleri ve sesleri ile yan yana gelip mücadele ederek püskürtebilirler.

Emekçilerin Mücadelesi Ve Emek Platformu

Kendinden önceki iktidarların politikalarının bir devamı olarak, 57. Hükümetin emekçilere dayattığı ve tüm toplumun geleceğini ipotek altına alan ekonomik, sosyal ve siyasal politikalar, işçi ve kamu emekçileri konfederasyonlarını, meslek kuruluşlarını bir araya getiren, birlikte tutum almalarını sağlayan bir işlev görüyor.

Kamu emekçilerine dayatılan yüzdellik sefalet ücretleri, tüm çalışanların kazanılmış haklarına yönelik saldırılar, kamu emekçilerinin kitlesel tepkilerine yol açmıştır. Bütçenin görüşüldüğü süreçte on binlerce kamu emekçisi, alanlarda, işyerlerinde tepkilerini örgütlü bir biçimde ortaya koymuşlardır. Haziran ayı içerisinde mitingler, yürüyüşler, bordro yakmalar biçiminde kitlesel bir biçimde süren eylemler, "Sosyal Güvenlik Reformu Yasa Tasarısı" nın gündeme getirilmesiyle birlikte işçileri de içine alan bir mücadelenin doğmasına neden olmuştur.

İçerisinde konfederasyonumuz KESK'in de bulunduğu 15 örgütün oluşturduğu Emek Platformu, hükümetin emek karşıtı girişimlerine karşı tutum almıştır. Emek platformunun 14 Temmuz tarihli kuruluş amaçları ve ilan ettiği talepler anlamlıdır.

Bu talepler :

1. Hükümet, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nı durdurmalı, tasarımı geri çekmeli; iş güvencesi, işsizlik sigortası, devlet katkısı ve sosyal güvenlik kuruluşlarının özerk ve demokratik bir yapıya kavuşturulmasını sağlayacak bir düzenlemeyi getirmelidir.

2. Hükümet, kamu çalışanlarına ve emeklilere, insanca yaşamalarına yetecek bir ücret vermelidir.

3. Hükümet, kamu çalışanlarının toplu sözleşme ve grev haklarının önündeki engelleri kaldırmalıdır.

4. Hükümet özelleştirme uygulamalarını durdurmalı, bu konuya ilişkin yargı kararlarını uygulamalıdır.

5. Hükümet, Uluslararası tahkim ve özelleştirmeler konusundaki Anayasa değişikliği tasarısını geri çekmelidir.

6. Hükümet tarım ve hayvancılığı çökertecek politikalar uygulamaktan vazgeçmelidir.

7. Hükümet zorunlu tasarruf fonundaki birikimleri nemalarıyla birlikte hak sahiplerine ödemelidir.

Açıkça görüleceği üzere Emek Platformu, emekçilerin yaşama ve çalışma koşullarını sermayenin çıkarları doğrultusunda düzenleyen ve ülkemizin geleceğini ipotek altına almak isteyen egemen sınıf politikalarına karşı bir emekçi sınıfı tavrı özelliği taşımaktadır.

Kendi içerisinde tutarlı bir bütünlük taşıyan talepler, kuşkusuz IMF ve egemen sınıfların tercihlerine zıtlık taşımaktadır. 24 Temmuz Kızılay direnişinde yüz binlerce emekçinin katılımıyla kamuoyuna ilan edilen emekçilerin istemleri platformu oluşturan örgütlerin bundan sonra bu talepler ekseninde mücadele edilmesi gerektiği şeklinde bir anlayış birliği de oluşturmuşlardır.

Emek platformu pratiği, sermayenin karşısında ortak bir duruşu ifade etmesinin yanında, bir emekçi bilincinin yükselmesini de beraberinde getirmiştir. Emek Platformuna dahil örgütlerin günlerce alanlarda yaptığı kitlesel gösterilerin ardından, 24 Temmuz 1999 tarihinde yüz binlerce emekçinin katıldığı büyük Kızılay Mitingi, Türkiye emek hareketi açısından tarihsel bir eylemdir. Egemen sınıflara korku salan 24 Temmuz Kızılay Mitingi, emek-sermaye çelişkisi ekseninde gelişen bir sürecin

ortaya çıkardığı, emekçilerin birleşik ortak eylemi olarak Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir halka olarak anılacaktır.

Platforma katılan örgütlerin sendikal harekete ve emek mücadelesine ilişkin farklı kavrayışlar içerisinde olmalarına rağmen çalışanların, emekçilerin can alıcı talepleri ekseninde bir araya gelişleri sınıf hareketinin geleceği açısından umut vericidir.

Ancak burada şu gerçeğin altını çizmek gerekiyor:

Platformu oluşturan örgütlerin, yazılı metinlerde ve kamuoyu karşısında aldığı tutum ile, kararlaştırılan eylem ve etkinliklerin gerçekleştirilme sürecindeki tutum ve talepler için gösterilen kararlılık farklılık göstermektedir. Sağlıklı bir emek platformu oluşumu ve geleceği için bunların ifade edilmesi gerekmektedir.

KESK, fiili-meşru mücadele geleneğinin birikimiyle bu süreci dinamize ederken inisiyatifi, kararlılığı ve süreci kavrayışı ile kendini ispatlamıştır. Emekçilerin mücadelesinin başarısı için öncelikle samimiyet ve kararlılığın timsali olmuştur.

TÜRK İŞ, özellikle 24 Temmuz Eylemi'ne kitlesel katılmakla birlikte, tüm bir süreç ele alındığında, emekçiler lehine bir sendikal siyaset ve sürecin gerektirdiği pratiği göstermemiştir. Özellikle hükümetle girdiği ilişki, ikircikli, oyalayıcı, kitleleri tereddüte sürükleyen bir yaklaşım sergilemesi, emek platformunun dönüştürme gücünü azaltmıştır.

Süreçte üzerine önemli rol düşen DİSK, toplumun ve sınıfın beklentilerine uygun bir davranış ve irade gösterememiştir. (gerek iç ilişkileri, gerek 12 Eylül darbesinin etkileri nedeniyle) Oysa, iktidar tarafından dayatılan Sosyal Güvenlik Yasası karşısında işçi sınıfının hassasiyetlerinin yoğunlaştığı, TÜRK İŞ ve HAK İŞ'in tereddütlü tutum aldığı bu süreçte DİSK'e tıpkı 15-16 Hazirandaki gibi tarihsel bir rol ve etkili bir önderlik yapabilme olanakları mevcuttu. DİSK bu durumu kendi lehine çevirememiştir.

TMMOB ve diğer meslek odaları, üyelerini, daha canlı ve aktif hale getirerek, emekçilerin eylem zeminlerine temsili katılım yerine, kitlesel katılımı esas alan bir yaklaşımı ortaya koymaları gerekmektedir.

HAK-İŞ ise, Emek Platformunun pratik süreçlerine kitlesel katılımı, açık ve samimi bir tutum almamıştır. Zaman zaman TÜRK İŞ'in, zaman zaman da dayandığı ideolojik zemine bağlı olarak ve de iktidarla girdiği ilişkilerin etkisi nedeniyle, tüm emek platformu süreçlerinde bocalayan bir görünüm sergilemiştir.

TÜRKİYE KAMU SEN, hükümet ortağı bir siyasal parti ile girdiği ilişki, ve bu bağlamda üstlendiği rolün gereği olarak emek platformu süreçlerinde, emekçi birliğini dağıtıcı, uzlaşmacı bir tutum içerisinde olmuş, ve bu tutumunu sürdürmektedir.

Mücadelede kararlı ve samimi olan örgütlerin tüm bunları değerlendirerek eksik, zaafly ve samimiysiz tutumların üzerine giderek, yanlışları teşhir etmesi gerekiyor.

Bir deneyim olarak bu süreçten örgütlerin alması gereken ders bize göre, ne istediğini bilmek, tutarlı olmak, kararlı olmaktır. Birleşik mücadelenin anlamını kavramaktır. Emek hareketi bu doğru tutumlar ve anlayışlar üzerinden gelişecektir.

Hükümet emekçilere karşı politikalarını hayata geçirmekte kararlılığını sürdürmekle birlikte, kaygılarını da birlikte yaşamaktadır. Bu nedenle de emek platformunu sürekli yoklamakta, kararlılığını, gücünü gözlemektedir. Bunun farkında ve bilincinde olmak başarı için ön koşul olarak görülmelidir. Emek Platformunun geleceği biraz da buna bağlıdır.

Kamu Emekçileri Mücadelesi

KESK ve EĞİTİM SEN

Siyasetten ekonomiye, sanattan sosyal yaşama her boyutta kirlenmenin kuşattığı bir Türkiye ortamında yaşıyoruz.

Ülkenin kaderini belirleyen yöneticilerin usulsüzlükleri, yolsuzlukları ve her türden kirliliği bir bir ortaya çıkıyor. Susurluk kazasıyla ortaya saçılan ve devleti sarıp sarmalayan çete ilişkilerine her geçen gün yenileri ekleniyor.

IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye kuruluşlarının direktifleriyle ülke olanaklarının çok küçük bir azınlığın hizmetine sunulması, büyük çoğunluğun açlığa, yoksulluğa mahkum edildiği ekonomik uygulamalarda ısrar ediliyor.

Adaletsiz gelir dağılımı, eğitim ve sağlığın paralı hale getirilmesi çalışanların, emekçilerin genel olarak halkın yaşamını çekilmez hale getiriyor.

Cılız da olsa var olan demokratik mekanizmalar işlemiyor, işletilmiyor. Toplumun ihtiyaç duyduğu demokratik açılımlar, örgütlenme özgürlüğü, düşünce özgürlüğü, serbest toplu pazarlık hakkı, insan hakları yönünde somut adımlar atılmıyor.

Ulusal ve dini değerlerin sömürülerek toplumun, insanların yaşamlarının nasıl ipotek altına alınmak istendiğine şahit oluyoruz.

Bunların yanında toplumsal yaşamı dinsel kuralların egemenliğine sokma özelemleri, toplumsal süreci ortaçağ zihniyetiyle dizayn etme çabaları maddi bir güç olarak geleceğimizi tehdit ediyor.

Toplumun bütün bireylerinin eşitçe yararlanması gereken eğitim, parası olanın kullanabildiği bir metaya dönüşmüş durumda. Okullarımız sanki birer ticarethane, öğretmenler ise tahsildar konumunda. Eğitim politikaları sonucu öğretmenlik mesleğinin toplumsal işlevi yok edilmek isteniyor. Üniversitelerimiz bilim üretmez halde. Çalışanlar sanki kapı kulu, sorunları her geçen gün çığ gibi büyüyor.

Ülkemizde yaşanan böylesine olumsuz durum ve gelişmeler karşısında duyarlı olanlar, ülkemizin bu ablukadan kurtulması amacıyla çalışıp, çaba harcayan onurlu insanlar ve onların yarattığı örgütler de var. Söz konusu çabaların en anlamlılarından birisi kuşkusuz kamu emekçilerinin 1990 yılından beri yürüttüğü sendikal haklar ve özgürlükler mücadelesidir. Sendikamız EĞİTİM SEN ve konfederasyonumuz KESK işte böyle bir çabanın ürünüdür.

Karşılaşılan engellere ve zorluklara karşın, kamu emekçileri örgütlenmesi olarak önemli kazanımlar elde etti. Bütün bunlar kendiliğinden olmadı. Sürgünlere, cezalara, coplara, gaz bombalarına maruz kalarak yürütülen sonucunda elde edildi.

1990 yılında, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin taraf olduğu ve imzaladığı uluslararası dayanaklardan ve gelecekleri ile ilgili karar süreçlerinde söz ve karar sahibi olma isteğiyle yola çıkarak sendikalarını kuran kamu emekçileri, verilen mücadeleler sonucunda;

✓ 1992 yılında ILO'nun 87 ve 151 sayılı sözleşmelerinin TBMM'de onaylanması sağlandı.

✓ 1995 yılında yapılan Anayasa değişikliği ile kamu çalışanlarının sendikal çalışmalarının Anayasal güvence altına alınması sağlanmıştır.

✓ 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun, memurların sendika kurma ve kurulan sendikalara üye olmalarını yasaklayan 22. Maddesi kaldırılarak kamu emekçilerinin sendika kurmaları, daha doğrusu kurulmuş sendikaları kabul ettirildi.

✓ Dönemin başbakanları bu değişiklikler yönünde genelgeler yayınladılar.

✓ Bazı işkollarında Toplu İş Sözleşmesi sınıfında değerlendirilen, çalışanların çeşitli ekonomik talepleri ve özlük hakları ile ilgili, işverenlerle görüşmeler yapıлып, taleplerimiz sonuçlandırılabilir.

Bugün yüz binlerce üyesiyle kamu emekçileri sendikaları ve onların üst örgütü KESK, toplumsal yaşamımızın, toplumsal muhalefetin önemli bir bileşeni konumundadır. Ülkemizin demokratikleşmesine hizmet eden, emeğin hak ve özgürlük mücadelesinde önemli kazanım, önemli bir mevzidir.

Kamu emekçileri örgütlenmesi, toplu sözleşmeli grevli bir sendikal yaşamı gerçekleştirme inanç ve kararlılığıyla geçmişin birikim, deneyim ve kazanımları ışığında kendini var eden kitlelerle yoluna devam ederek geleceği kazanma arzusundadır.

Kamu emekçileri, KESK örgütlülüğünde, sendikal haklarımızın Anayasa'da ve diğer yasalarda daha geniş kapsamlı yer alması için çaba gösterirken devlet güdümlü sahte sendikalar da bu çabaları engellemeye çalıştılar, sendikal hareketimizin kritik dönemlerinde emek karşıtı tutumlar sergilediler.

Devlet güdümlü sahte sendikaların, sendikalarımızın kuruluş dönemlerinde, Anayasa değişikliklerinin gündemde olduğu dönemde, Grevsiz Toplu Sözleşmesiz ve anti-demokratik bir "yasa"nın çıkarılma sürecinde aldığı tutum ve söyledikleri ibret vericidir.

EĞİTİM SEN, grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar, bilimsel demokratik laik eğitim çabalarıyla geleceğe umutla bakmamızı sağlayan, ülkemizin onurlu eğitim emekçilerinin ördüğü bir kaledir.

EĞİTİM SEN harcında eşitlik, özgürlük, katılımcılık olan bir Türkiye amacıyla; sömürüye, zulme, gericiliğe karşı inadına mücadele edenlerin yarattığı demokratik bir örgütlenmedir.

EĞİTİM SEN geleceğimiz olan gençlerimizin çağdaş, demokrat, bilimsel, laik düşüncelerle yetişmesini isteyen bir eğitim okuludur.

İnsan hakları ihlallerinin, çete ilişkilerinin, dinci gericiliğin ve ekonomik terörün toplumsal yaşamımızı kuşattığı ve geleceğimizi karartmaya çalıştığı bir Türkiye sürecinde EĞİTİM SEN olarak; emeğin, barışın, adaletin, aydınlığın, bilimin, hukukun, demokratik-laik-bilimsel eğitimin ve eğitim emekçisinin sesi olma iddiasını sürdürecektir.

Bugün toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği olma özelliğini koruyan kamu emekçileri örgütlenmesi geleceğe umutla bakmamızı pekiştirecek yeni atılımlar yapmak zorundadır.

İşveren devlet karşısında her bakımdan güçlü yani kitleleri kucaklayan, onlarla birlikte karar veren, kurumlaşan bir örgütsel yönelim söz konusu atılımların başında gelmektedir.

Sendikamız EĞİTİM SEN bu yönelim içerisindedir. Konfederasyonumuz KESK ve KESK'e bağlı sendikaların da bu yönde kendini sorgulaması gerektiğini söylemek sanırız yanlış olmaz.

KESK kongreler sürecinin en iyi şekilde işletilmesi, proje ve programların yaşam bulabilmesi için iyi niyet temennilerini aşar bir tarzda, sendikal harekette yeni bir iddia oluşturan, sendikal hareketi bir adım daha öne sıçratan bir fikri ve pratiği adım adım örnek gerekir.

Küresel saldırının en yoğun örneklerini yaşadığımız şu dönemde, bir yandan bu saldırılardan diğer yandan kendi açmazlarından kaynaklı derin bir kriz yaşayan

sendikal hareketin bu krizden çıkışı ancak, döneme uygun yeni sendikal politikalar ve yönelimlerle ve bu yönelimleri hayata geçirecek bir örgütlülükle mümkündür. KESK ve bağlı sendikaların kendilerini her anlamda yeniden yapılandırarak kongrelerden çıkmaları sermayeye verilebilecek en iyi yanıt olacaktır.

Yıllardır sürdürülen mücadele süreçlerinde ifade edilen "kurumsallaşma" kavramı sendikal yaşamımızda istenilen düzeyde karşılık göremedi. Bu olgu "bürokratism" olarak algılandı. Sendikal yapılanmalarda ortaya çıkan bu zaafiyetin nedenlerini ayrıntılı tartışmak fazla bir anlam ifade etmiyor. Yapılması gereken demokratik işlerlik içerisinde örgüt iradesini işyerlerine kadar hissettirmek bilgi, birikim ve deneyimi geleceğe taşıyacak bir örgütsel işleyişi sağlamaktır.

Kapitalizm ilişkileri öncesinde ortaya çıkan cins ayrımcı politikaları 21. Yüzyılda tüm şiddetiyle devam etmektedir. Ortaya çıkan erkek egemen kültürün, toplumun büyük bir kesimini de etkileyerek, insanların bu farklılığı kendi yaşamlarında da içselleştirdikleri bir gerçektir. Kadın sorunu konusunda duyarlı kesimlerin bile teorik olarak ifade ettikleri beyanlar, gerçek yaşamda hala sorgulanabilecek durumdan kurtulamamıştır. Bu nedenle kamu emekçileri sendikalarında kadın üyelerin yürüttükleri mücadelenin önemini algılamak gerekiyor.

Örgütlendiğimiz alanın özelliğine bağlı olarak sendikal örgütlülüklerin geleneksel işlevleriyle sınırlı bir sendikal örgütlülük olamaz. Kamu emekçileri sendikalarının ayırt edici yönü kamu alanında faaliyet göstermesidir. Bu nedenle işveren devletle ilişkisi, özel işverenle işçi sendikaları ilişkisi gibi sınırlı değildir. KESK, yeniden yapılandırma sürecinde toplumdan ve halkın çıkarlarından yana politikalar geliştirmek zorundadır.

Küresel saldırıya karşı, küresel direnişi örgütlemek, tüm dünya emekçilerinin en önemli gündemidir. Küresel saldırının hedeflerinden birisi de sendikal örgütlerimizdir. Özelleştirme, taşeronlaştırma uygulamalarıyla parçalı da olsa yöneldiği hedef sendikasızlaştırmadır. Dolayısıyla emeğin uluslar arası düzeyde dayanışma ilişkilerini geliştirmesi artık kaçınılmaz hale gelmiştir.

Bir yapılanmayı ayakta tutabilecek temel öğelerden biri insan faktörüdür. Yeni süreci kavrayabilecek, sürece ilişkin politikayı üretebilecek ve yaşama geçirebilecek, sorunlara zamanında ve yerinde müdahale ederek çözebilecek, kişisel yada grupsal çıkarları hiçbir zaman toplumsal ve örgütsel çıkarların üstünde tutmayacak bir kadro kervanına ihtiyaç olduğu açıktır. Bunun için ciddi ve disipline edilmiş merkezi bir eğitim programına ihtiyaç vardır. Programın uygulanması için gerekli alt yapı hazırlanmalı ve program kesintisiz olarak uygulanmalıdır.

Önemli gördüğümüz ve kısaca değindiğimiz konulara birer cümleyle şunlar da eklenebilir:

KESK geleneksel sol kültürden kopmalıdır. KESK sınıfın ortak örgütlenmesi fikrini pratik çalışmalarla yaşama geçirmelidir. KESK iradesini ve gücünü işyeri örgütlülüklerinden almalıdır.

Sendika Yasası ve Tavrımız

Kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini başlattığı 1990 yılından bu yana tam on yıl geçti. Geride kalan bu süreçte kamu emekçileri mücadelesi ve örgütleri önemli gelişmeler kaydetti. Kitleselleşti, kurumsallaştı, işveren devlete kendini kabul ettirdi, örgütlenme bilinciyle sendikalara üye olan, hak alma bilinciyle eylem yapan, etkinliklere katılan yüz binleri açığa çıkardı.

Siyasal iktidarlar, kamu emekçilerinin, insanın temel ihtiyaçlarını karşılayacak bir ücret istemine; karar süreçlerine katılma, taraf olma istemlerine hep sırt çevirdiler. Kamu emekçilerinin sendikal haklarını güvence altına alan grevli-toplusözleşmeli bir yasal düzenlemeden hep kaçındılar.

Anayasa ve uluslararası sözleşmelerde kamu emekçilerine tanınan hakların kullanılmasını engellemek amacıyla da "Kamu Görevlileri Sendikaları Yasası " adıyla bir yasa çıkararak var olan hakların kullanımını engelleme yoluna gittiler.

55. Hükümet tarafından gündeme getirilen bu girişim 4 Mart 1998 Kızılay Direnişimizle geri çektilmişti. 57. Hükümetin Sosyal Güvenlik Bakanı da aynı yasayı çıkarma çabası içerisinde. Çalışanların sosyal güvenlikten yoksun bir şekilde çalıştırılmasını, emekliliklerinin ellerinden alınması anlamına gelen "Sosyal Güvenlik Reformu Yasası"nın çıkarılmasına önayak olan Çalışma Bakanı Yaşar OKUYAN bu kez de, "Kamu Görevlileri Sendikaları Yasası" ile, kamu emekçilerinin sendikal haklarını ortadan kaldırmayı hedefliyor.

Söz konusu yasa, son yıllarda ısıtılıp ısıtılıp önümüze konan bir temcit pilavı halini aldı. Bu yasa tasarısı;

✓ TBMM tarafından onaylanarak, Anayasanın 90.Maddesi gereğince yürürlüğe konulan başta ILO sözleşmeleri olmak üzere, uluslararası insan hakları belgelerinin güvence altına aldığı temel hakları yok saymaktadır.

✓ İmzalanan uluslararası sözleşmeler gereği iç hukukta yapılacak düzenlemede yer alması gereken Toplusözleşme ve Grev hakkımızı yok saymaktadır.

✓ Sendika ve konfederasyonları sadece mesleki bir dayanışma örgütüne, spor ve kültürel hizmetler yapan bir kuruma dönüştürmektedir.

✓ Sendika ve konfederasyonların tüzüklerinde yer alması gereken konulara girerek icazetçi bir işleyiş yerleştirmeyi amaçlamaktadır.

✓ Şube açma sayısını yüksek tutarak, örgütlenmeyi, işyerindeki çalışmalara getirdiği kısıtlamalarla, katılımcı örgütlenmeyi engellemekte, adeta yasaklamaktadır.

Çalışma Bakanlığı tarafından hazırlanan yasa tasarısı, Toplusözleşme hakkımızın yerine Toplu görüşmeyi getirmektedir. Tasarı ile düzenlenen esasında bugünkü işleyiştir. Konfederasyonumuz ve sendikalarımızın yöneticileri çeşitli sorunlar nedeniyle Genel Müdürlüden, Cumhurbaşkanına kadar çeşitli düzeydeki işveren konumundaki kimselerle zaten görüşmeler yapmaktadır. Buna karışın sorunlar bir türlü çözüme kavuşmamaktadır. Hiçbir bağlayıcı yanı olmayan toplu görüşme sorunlarımızın çözülmesine katkıda bulunmayacaktır. Toplusözleşme içermeyen, grev içermeyen bu yasaya bazı sendikaların teşne olması, işverenin yanında yer alması, kamu emekçilerinin haklarını savunduklarını söyleyen bu sendikaların sahte yüzünü ortaya çıkarmaktadır.

Konfederasyonumuzun ve sendikamızın talebi olan grev ve toplusözleşme hakkı, TBMM tarafından onaylanarak yürürlüğe giren Anayasanın 90.maddesi gereği iç hukukta kendiliğinden uygulanabilir hale gelen İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, Avrupa Sosyal Şartı ile Uluslar arası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 87, 98 ve 151 sayılı sözleşmelerinden doğmaktadır.

Bu kanun tasarısının ülkemiz çalışma yaşamının demokratikleşmesine hizmet etmeyeceği ortadadır. EĞİTİM SEN, bu taslağın grev, toplusözleşme ve demokratiklik içeren bir biçimde düzenlenmesini istemektedir. Hükümet anlayışını değiştirmeyerek aynı yasada ısrar ederse, demokratik direnme hakkımızı kullanmaktan başka yol görünmemektedir.